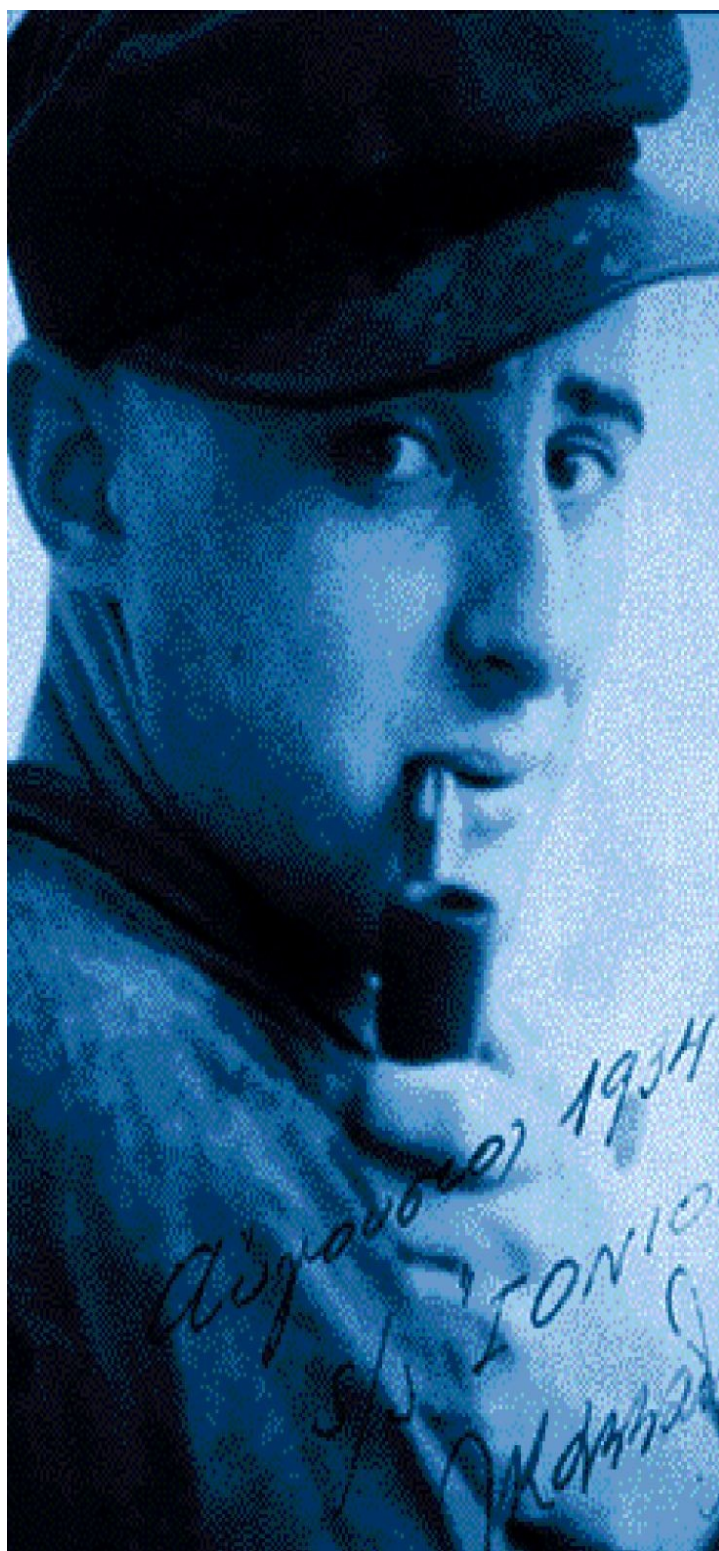

Νίκος Καββαδίας – Άνένταχτα

* Τα παρακάτω ποιήματα δεν εντάχθηκαν σε κάποια ποιητική συλλογή του Νίκου Καββαδία αλλά δημοσιεύθηκαν σε διάφορα έντυπα.

Πόθος
Δάκρυ
Είσαι άνθος
Ήρθε μία θύμηση
Τò καλοκαίρι πέρασε
Πάνε δύο μήνες
Κι αυτός χαμογελάει
Θυμάμαι κάποιο φίλο μου ψαρᾶ

Αγαπάω
Αθήνα 1943
Αντίσταση
Στὸν τάφου τοῦ Ἐπονίτη
Σπουδαστές
Στίχοι γιὰ τὴ ζωγραφικὴ σου
Ἐρωτικὸ γράμμα

Πόθος

Πᾶμε στὸ κάμπο πέρα κεί τ' ἀπόβραδο
πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι ὠραίο κοράσι
ὁ ἀχὸς τῆς πολιτείας τῆς ἀρρωστιάρικης
ποτὲ νὰ μὴ μπορέση νὰ μᾶς φτάση.

Καὶ κεί στὸν κάμπο πέρα τὸν ἀνθόσπαρτο
ὅπου γιορτάζει πάντα ἡ φύσι
ἀγκαλιαστοὶ θὰ νοιώσουμε τὸν ἔρωτα
ὡς ὅτου ἡ ψυχὴ νὰ μᾶς ἀφήση.

Καὶ χελιδόνι νὰ γενῆ γοργόφερο
ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ φτερουγίση
νὰ διαλαλήση ἐκεῖ μέ τυτρίσματα
-Χαρήκαμε τ' ὅ,τι εἴχαμε ποθήσει.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στὸ Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας
στὶς 22 Ἰανουαρίου 1928, ἀρ. φύλλου 114, σελίδα 7.

Δάκρυ

Τὸ βράδυ πέθανε ἡ παιδούλα
ποῦχε ἀρρωστήσει τὴν αὐγή.
Ἴσως ἡ ἀγνή της ἡ ψυχούλα
μὲ τ' ἄστρα θέλησε νὰ βγῆ.
Καὶ τὼρ ἄστéρι θᾶχει γίνεi
τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ ὀμορφῆνη.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στὸ Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας
στὶς 29 Ἰανουαρίου 1928, ἀρ. φύλλου 115, σελίδα 2.

Εἶσαι ἄνθος...

Εἶσαι ἄνθος πολυμύριστο ποῦ τᾶρωμα ἐμεράθη
καὶ πάρωρα ξεγάστηκε σὲ μία γωνιά καὶ λιώνει
ὥριο κορμί ποῦ σώθηκε καὶ φθάρτηκε ἀπ' τὰ πάθη
καὶ μία ἱστορία χαρούμενη ποῦ θλιβερὰ τελειώνει.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στὸ Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας
στὶς 18 Μαρτίου 1928, σελίδα 3.

Ἦρθε μία θύμησι...

Ἦρθε μία θύμησι παληὰ πολὺ καὶ χτύπησε
τὴν πόρτα τῆς θλιμμένης τῆς ψυχῆς μου ...
Ἦταν ἓνα θλιμμένο δειλινό.
Ξερὰ τὰ φύλλα χάμω πέφτανε.
Οἱ γερανοὶ στὸ νότο πέταγαν.
Μέσ' στή γαλήνη τὰ καράβια ἀρμενίζαν
καὶ σὺ φτωχὴ ψυχὴ κάτι περίμενες ...
Στὸ πέλαγο ἢ γολέτα τῶν ὀνείρων σου ταξίδευε.
Στὸ πέλαγο ἢ γολέτα τῶν ὀνείρων σου βυθίστηκε.
Καὶ κείνο ποὺ περίμενες τὸ πήρανε
οἱ γερανοὶ στὸ μακρινὸ ταξίδι τους.
Μὲ τὰ ξερόφυλλα τὸ πήρε ὁ ἀγέρας τοῦ φθινοπώρου
τὸ κλέψαν τὰ καράβια τὰ λευκόπανα.
Φτωχὴ ψυχὴ ... Προσμένοντας ἀπόμεινες.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στὸ Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας
στὶς 20 Μαΐου 1928, ἀρ. φύλλου 131, σελίδα 2.

Τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε...

Τώρα τὸ καλοκαίρι πάει ... ἐπέρασε ...
Κ' εἶνε καιρὸς νὰ φύγουμε γιὰ πέρα.
Δυὸ μῆνες ἐπεράσαμε ἔτσι ἄσκοπα
ἂν κ' εἴχαμε πολλές ιδέες στὸ νοῦ μας.

Ἐκεῖνα ποῦ σκεφθήκαμε δὲν κάναμε
καὶ πάντα τ' ἀναβάλαμε γιὰ τ' αὔριο
γιὰ κάποιαν κάθε μέρα γράμμα ἐγράφαμε
ποῦ ὅμως αὐτὴ δὲν τόλαβεν ἀκόμα.

Σὲ ναυτικὲς ταβέρνες ἐκαθήσαμε
σὲ γέρους πλάι ποῦ λέγαν ἱστορίες
καὶ ποῦ συχνά, σιγὰ μᾶς ἐσυμβούλευαν
μὲ λόγια ποῦ πὰ τᾶχαμε ξεχάσει.

Σὲ πανηγύρια πήγαμε χωριάτικα
ψηλὰ σὲ ρημοκλήσια γκρεμισμένα
κι ἐπιάσαμε μαντήλι καὶ χορέψαμε
μὲ παληκάρια, καὶ παιδοῦλες νιές.

Πολλὲς φορές τ' ἀγέρι μᾶς ἐκοίμισε
μέσα σὲ βάρκα ... κάτω ἀπ' ἓνα δέντρο
κι ἐκάναμ' ἓναν ὕπνο τόσον ἤσυχο
ἔτσι μακρὸ ... σὰ νᾶχαμε πεθάνει ...

Καὶ τ' αὔριο ποτὲ δὲν ἐσκεφθήκαμε
οὔτε καὶ τὴν ἡμέρα τῆς φυγῆς μας.
... Τώρα τὸ πλοῖο μᾶς παίρνει. Πέρα τὸ ἄγνωστο
ἢ τρικυμίες!, οἱ μπόρες! ...

13.09.1928

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στὸ Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας
στὶς 21 Ὀκτωβρίου 1928, ἀρ. φύλλου 153, σελίδα 3.

Πάνε δυὸ μῆνες

Πάνε δυὸ μῆνες ποὺ ἔφυγα κ' ὅμως δὲν σοῦχω γράψει
τὰ λόγια μου πὼς ξέχασα θὰ λές «Πάντα ἐσὺ θᾶσαι
ἢ πολυαγαπημένη μου ὅσο μακριὰ κ' ἂν πάω!»
Κ' ὅμως τὸ ξέρω ἐγὼ καλὰ πὼς πάντα μὲ θυμᾶσαι.
Πὼς ὅταν τὶς θολές βραδυές στήν κάμαρά σου μόνη
κεντώντας τ' ἄσπρα ροῦχα σου κάνεις σκυφτὴ νυκτέρι
σκέφτεσαι τὰ γλυκόλογα ποὺ θέ νὰ λέῃ τὸ γράμμα
ποὺ ὁ ταχυδρόμος αὔριο στήν πόρτα σου θὰ φέρῃ.
Τὸ γράμμα ποὺ κάθε πρωὶ γράφω καὶ δὲ σοῦ στέλνω
κ' ἔτσι περνᾶν ἀβάσταχτα οἱ θλιβερές σου μέρες
καὶ πᾶς σιγανὰ στήν παναγιὰ δεόμενη γιὰ μένα
ποὺ ἀλύπητα μὲ δέρνουνε οἱ μανιασμένοι ἀγέρες.
Κ' ἴσως νομίζεις τώρα ἐσὺ πὼς κάποια ἀλλή ἀγαπῶ
βαθειά, τρανήν, ἐξωτική, ἐβρήκα ἐδῶ στὰ ξένα
ποὺ μ' ἔχει δέσει πεια σφιχτὰ καὶ μ' ἔχει μαγεμένο.
... Καὶ σκέφτομαι τὰ μάτια σου θολὰ, πλημμυρισμένα,
ὅμως, ἂν μπόραες γιὰ νάρθῃς στήν ἄθλια κάμαρά μου
σκυμμένο θέ νὰ μ' ἔβλεπες ἀπάνω σ' ἓνα γράμμα
νὰ σκέφτομαι ... νὰ μὴ μπορῶ ... νὰ θέλω νὰ σοῦ γράψω
καὶ σκίζοντάς το νὰ ξεσπᾶ σ' ἓνα θλιμμένο κλάμμα.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΑΣ

* Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας,
τοῦ Παύλου Δρανδάκη, ἀρ. φύλλου 173, 10 Μαρτίου 1929.

Κι αυτός χαμογελάει...

Γνωρίζω κάποιον κύριο που ήλιθιο τόν νομίζουν,
γιατί, παράξενα μιλεί κι ένα μονόκλ φοράει,
γιατί, συχνάζει μ' άσεμνες και θλιβερές γυναίκες
και γιατί πάντα ὅτι τοῦ πείς αυτός χαμογελάει.

Που στέκει ὠρες άμίλητος και σαν άφηρημένος,
και που ὅταν, τί έχει τόν ρωτοῦν οί φίλοι μ' άπορία
αὐτός κυττάζοντας άλλοῦ αρχίζει νά διηγείται
ἢ μίαν αίσχρην ἢ μία πολὺ παράξενη ιστορία.

Γιά μίαν έταίρα ύστερική που ζεί κι ὅλο πεθαίνει,
για έναν τρελλό ὅπου ζητάει νάβρη τ' ὄνειρό του,
για κάποιον γέρο που αγαπάει μ' ανάστροφην άγάπη,
για μία γκριμάτσα τραγική κάποιου χλωμοῦ Πιερότου.

... Ξέρω ένα νέο που οί φίλοι του ήλιθιο τόν νομίζουν,
γιατί για πράγματα πολὺ περίεργα μιλάει
κι ὅσες φορές πασχίζουνε νά τότε συμβουλευσουν
κυττᾶ με περιφρόνηση και θλιβερά γελάει ...

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΛΑΣ

* Δημοσιεύτηκε στό δεύτερο φύλλο τοῦ «Διανοούμενου»,
τόν Δεκέμβρη τοῦ 1929, στήν σελίδα 8.

Θυμᾶμαι κάποιο φίλο μου ψαρᾶ...

Θυμᾶμαι κάποιο φίλο μου, ἕναν ὠχρὸ καμπούρη
στὸ μακρινό μου τὸ χωριὸ ποὺ ἔκανε τὸν ψαρᾶ.
Πολλές φορές ψαρεύαμε μαζί, κι αὐτὸς ξεχνιόταν
μὲ τὰ κουπιὰ στὰ χέρια του κυττώντας τὰ νερά...

Κ' ἦταν μακριὰ τὰ χέρια του σὰν τὰ κουπιὰ ποὺ ἐκράτει
καὶ μία σχισμένη ναυτικὴν ἐφόραγε στολή.
Ἔμενεν ὦρες σιωπηλὸς κι ἀκίνητος σὰ σφίγγα
κι ἔπειτα ὡς νᾶταν μοναχὸς ἀρχίναε νὰ μιλεῖ.

Δὲ μίλαε γιὰ ναύγια δὲν ἔλεε γιὰ φουρτοῦνες,
ἢ γιὰ κυρὲς τῆς θάλασσας μὲ οὐρὰ καὶ μὲ φτερά,
γι' ἀπλὰ ἐμιλοῦσε πράγματα καὶ γιὰ συνιθισμένα
ποὺ ὅμως στὸ στόμα του αὐτουνοῦ γινόταν θλιβερά.

Εἶχε μία βάρκα ἔτσι μικρὴ ποὺ μόλις τὸν χωροῦσε
καὶ ποὺ τὴν ἔλεε μοναχὸς «σπίτι χωρὶς σκεπή».
Ὁ κόσμος τὸν ἐπείραζεν, αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε.
Ἴσως δὲν εἴξερε ὁ φτωχὸς τὸν πόνο του νὰ πεῖ.

Πολλές φορές τὸν ἄκουγα βραχνὰ νὰ τραγουδάει
ἕνα τραγούδι ἐρωτικὸ μαζί καὶ ναυτικὸ
καὶ μοῦ φαινόταν πῶς σ' αὐτὰ τ' ἀρρωστημένα στήθη
κρυβόταν κάποιο θλιβερὸ μεγάλο μυστικὸ.

Καὶ μία βραδιὰ τὸν βρήκανε μὲς τῆ μικρὴ του βάρκα
μὲ τὰ μικρὰ τὰ μάτια του κλειστὰ γιὰ πάντα πιά...
Θυμᾶμαι κάποιο φίλο μου ψαρᾶ ποὺ ἀφηρημένος,
τὰ καθαρὰ κύτταε νερὰ καὶ κράτταε τὰ κουπιὰ.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΛΧΑΛΛΑΣ

* (Στὴ μεταφορὰ τοῦ κειμένου διατηρήθηκε ἡ ἰδιοτυπία τῆς ὀρθογραφίας,
ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ δύο «Λ» στὸ ψευδώνυμο.)

** Δημοσιεύτηκε στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Διανοομένου» (Ἰανουάριος 1930).

Ἀγαπάω

Ἀγαπάω τ' ὄτι θλιμμένο στὸν κόσμο.
Τὰ θολὰ τὰ ματάκια, τοὺς ἀρρώστους ἀνθρώπους,
τὰ ξερὰ γυμνὰ δέντρα καὶ τὰ ἔρημα πάρκα,
τὶς νεκρὲς πολιτείες, τοὺς τρισκότεινους τόπους.

Τοὺς σκυφτοὺς ὁδοιπόρους ποὺ μ' ἓνα δισάκι
γιὰ μία πολιτεία μακρυνὴ ξεκινᾶνε,
τοὺς τυφλοὺς μουσικοὺς τῶν πολύβουων δρόμων,
τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀλήτες, αὐτοὺς ποὺ πεινᾶνε.

Τὰ χλωμὰ τὰ κορίτσια ποὺ πάντα προσμένουν
τὸν ἰπότην ποὺ εἶδαν μία βραδιὰ στ' ὄνειρό τους,
νὰ φανῆ ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ἀπέραντου δρόμου.
Τοὺς κοιμώμενους κύκνους πάνω στ' ἀσπρόφτερό τους.

Τὰ καράβια ποὺ φεύγουν γιὰ καινούρια ταξίδια
καὶ δὲν ξέρουν καλὰ -ἂν ποτέ θὰ γυρίσουν πίσω
ἀγαπάω, καὶ θὰ ἴθελα μαζί τους νὰ πάω
κι οὔτε πιά νὰ γυρίσω.

Ἀγαπάω τὶς κλαμμένες ὥραιες γυναῖκες
ποὺ κυττᾶνε μακριά, ποὺ κυττᾶνε θλιμμένα ...
ἀγαπάω σὲ τοῦτον τὸν κόσμο -ὄ,τι κλαίει
γιατὶ μοιάζει μ' ἐμένα.

* Περιοδικὸ τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας,
τοῦ Παύλου Δρανδάκη, ἀρ. 173, 10 Μαρτίου 1929.

Ἀθήνα 1943

Οἱ δρόμοι κόκκινες γιομάτοι ἐπιγραφές
τρανά τὴν ὥρα διαλαλοῦν τὴν ὀρισμένη.
Ἄγέρας πνέει βορεινὸς ἀπ' τὶς κορφές
κι ἀργοσαλεύουνε στὰ πάρκα οἱ κρεμασμένοι.

Μές στὴν Ἀθήνα ὅλα τὰ πρόσωπα βουβὰ
καὶ περπατᾶν ἀργὰ στοὺς δρόμους «ἐν κινδύνῳ»
ὡς τὶς ἐφτὰ ποὺ θ' ἀκουστεῖ «Σιστὰς Μοσκβὰ»
καὶ στίς ὀχτῶ (βαλ' τὸ σιγὰ) «Ἐδῶ Λονδίνο».

Φύσα ταχιά σπιλιάδα, φύσα βορεινή.
Γραῖγο μου κατρακύλα ἀπ' τὴν Κριμαία.
Κατὰ τετράδας πᾶν στὸ δρόμο οἱ γερμανοὶ
κάτου ἀπὸ μαύρη, κακορίζικη σημαία.

Μήνα τὸ μήνα καὶ πληθαίνουν οἱ πιστοί,
ὥρα τὴν ὥρα καὶ φουντώνει τὸ μελίσι
ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μέσ στοὺς δρόμους θ' ἀκουστεῖ
ἢ μουσικὴ ποὺ κάθε στόμα θὰ λαλήσει.

* Δημοσιεύτηκε στὸ παράνομο περιοδικὸ «Πρωτοπόρου»,
τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1943 μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀ. Ταπεινός.

Ἀντίσταση

Στὸ παιδικό μας βλέμμα πνίγονται οἱ στεριές.
Πρώτη σου ἀγάπη τὰ λιμάνια σβυοῦν καὶ ἐκεῖνα.
Θάλασσα τρώει τὸ βράχο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.
Μάτια λοξὰ καὶ τ' ἀγαπᾶς: Κόκκινη Κίνα.

Γιομάτα πᾶν τὰ ἰταλικά στὴν Ἐρυθρά.
Πουλιὰ σὲ ἀντικατοπτρισμὸ -Μαύρη Μανία.
Δόρατα μέσα στὴ νυχτιὰ παίζουν νωθρά.
Λάμπει ἀρραβώνα στὸ δεξί σου: Ἀβησσυνία.

Σὲ κρεμεζί, Νύφη λεβέντρα Ἰβηρική.
Ἀνάβουνε τοῦ Βαγγιοχίνο τὰ φανάρια.
Σπανιόλοι μου θαλασσοβάτες καὶ Γραικοί.
Γκρέκο καὶ Λόρκα -Ἰσπανία καὶ Πασιονάρια.

Κύμα θανάτου ξαπολιοῦνται οἱ Γερμανοί.
Τ' ἄρματα ζώνεσαι μ' ἀρχαία κραυγὴ πολέμου.
Κυνήγι παίζουνε μαχαίρι καὶ σκοινί,
Οἱ κρεμασμένοι στὰ δέντρα, μπαίγνιο τοῦ ἀνέμου.

Κι ἀπὲ Δεκέμβρη, στὴν Ἀθήνα καὶ Φωτιά.
Τοῦτο τῆς Γῆς τὸ θαλασσόδαρτο ἀγκωνάρι,
Λικνίζει κάτου ἀπὸ τὸ Δρυ καὶ τὴν Ἰτιά
τὸ Διάκο, τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Ἄρη.

* Δημοσιεύτηκε στὰ «Ἐλεύθερα Γράμματα» στίς 10 Αὐγούστου 1945
στὸ φύλλο ὑπ' ἀριθμὸν 14.

Στὸν τάφο τοῦ Ἐπονίτη

Ἐπέταξα τῆ σάκα μου καὶ τρέχω μὲ τουφέκια
Μικρούλης φαίνομαι Ἀδερφέ, τὸ μάτι δὲν μὲ πιάνει.
Στῆ μάχη ὅμως κουβάλησα χιλιάδες τὰ φουσέκια
κι ἀκόμα μ' εἶδαν Γερμανοὺς νὰ στρώνω στὸ ρουμάνι.
Στῆ γειτονιά μὲ ξέχασε τὸ τόπι, τὸ ξυλίκι.
Καὶ μοναχὰ ποὺ πέραγα μὲ τὸ χωνὶ στὸ στόμα.
Παιδί! Μὰ μὲ λογάριασαν οἱ λυσσασμένοι λύκοι.
Τεράστιο τὸ κουράγιο μου. Καὶ ποῦ νὰ δεῖς ἀκόμα.
Μία μέρα μᾶς μπλοκάρανε. Δυὸ ἐμεῖς καὶ αὐτοὶ σαράντα.
Σφαίρα τῆ βρῆκε τὴν καρδιά πού 'μοιαζε μὲ γρανίτη.
Σὲ μία γωνιά μὲ θάψανε χωρὶς ἀνθούς, μὰ πάντα
Σὰ ρόδο θὰ μοσκοβολάει ὁ τάφος τοῦ Ἐπονίτη.

* Δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ «Νέα Γενιά»
χρόνος 3ος, ἀρ. φύλλου 51, 15 Ἰουνίου 1945.
Τὸ ποίημα βρέθηκε καθ' ὑπόδειξη τοῦ Γιώργου Ζεβελάκη.

Σπουδαστές

Σᾶς εἶδα κάτου ἀπὸ τὴν πύρινη βροχὴ
μὲ τὰ πλακάτ καὶ τὰ σκουτιὰ τὰ ματωμένα
ἐσᾶς ποὺ κάματε τὴ δύσκολην ἀρχὴ
κεῖνα τὰ χρόνια τὰ βαριὰ τὰ κολασμένα.

Σήμερα βλέπω τὰ δικά σας τὰ παιδιά
σμάρι πηχτὸ μὲς στοῦ πελάγου τὴ (σπι)λιάδα.
Πάντα κατάντικρα στὴν κάθε ἀναποδιά
καὶ σ' ὅσους πᾶνε νὰ σταυρώσουν τὴν Ἑλλάδα.

* Ἀφιερωμένο στοὺς Μάκη Ρηγᾶτο καὶ Γιάννη Καοῦνη,
μέλη τῆς Δημοκρατικῆς Νεολαίας Λαμπράκη.

** Δημοσιεύτηκε στὴν «Πανσπουδαστικὴ» λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πραξικόπημα τοῦ 1967.

Στίχοι για τή ζωγραφική σου

*(Τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μέσα στήν πέτρα
καὶ τραβάει ἕναν αἶτὸ μέσα ἀπ' τή νύχτα του.)*

S. J. Perse

Στὸ ζωγράφο Σ.Κ. Γραμμένο

Παλεύουν, λευτερώνονται, σκλαβώνονται καὶ
πάντα παλεύουν. Τὰ χέρια. Ἀναστρέφει
ὁ τροχὸς τὴν εἰσβολή. Γίνεται ἄρμα, λυτρώνεται
τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ φράγμα καὶ γράφει Μαιάνδρους
ἀκόμα καὶ στὰ ποτάμια τῶν Ἀντιπόδων.
Ρυτιδώνεται ἡ μούχλα ποῦ σκεπάζει τὴν ὑποψία
στὸ Ὑδραγωγεῖο τῶν Μυκηνηῶν. Στὴ Βύβλο, ἡ ὥρα
ὀνειρεύεται. Οἱ ἀκράιοι φρουροί, ὅταν συναντῶνται
συνεργοῦν. Δέ μᾶς τρομάζουν. Ὁ ἕνας, ὁ μοναχὸς
εἶναι τοῦ φόβου. Μινώταυρος καὶ συλλογᾶται.

Τὸ καράβι τῆς Οὐρ στενάζει πάνω στὶς πέτρινες
ρόδες του, καθὼς λευτερώνεται ἀπὸ τὸ λίκνο
του γιὰ τὸ μεγάλο στεριανὸ ταξίδι καὶ
κλυδωνίζεται μέσα σέ δάση, πάνω σέ βουνά,
ἀλλάζει χρῶμα μπροστὰ σέ κάθε ρεματιά,
ἰσκιώνει καὶ ξαφνιάζει τὸν Εὐφράτη, στολίζει
τὸν Τίγρη, ὥσπου τινάζοντας τὰ χρώματα καὶ
τὰ κάθε λογῆς φυτὰ, ποῦ τὸ σκεπάζουν, παγιδεύεται
ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὶς πολλὲς θάλασσες. Τὴ μία.

Οἱ αὐστηρὲς ἀλετρίδες κινοῦν τοὺς ξύλινους μοχλοὺς
τῶν ἀρότρων, γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τὰ κράσπεδα
τοῦ Ἀταβύρου ὅπου τὰ μεγάλα λιθάρια θὰ παιδέψουν
τὸ ξανθὸ σιτάρι γιὰ τὸ ἀλεύρι τοῦ πρώτου ψωμοῦ.
Ἄρτος. Ὅχι γιὰ ὅλα τὰ στόματα.

Ποῦ πρωτῶδα τοῦτα τὰ δίχτυα; Ναί, θυμᾶμαι
τὰ ξέπλεκαν κοντοὶ νησιῶτες λοξομάτηδες.
Ὅλοι μαζί τὰ τίναζαν, τὰ πετοῦσαν τ' ἀνήλου
καὶ τ' ἄφηναν νὰ πέσουν καταγῆς. Τὸ ἴδιο
εἶδα νὰ κάνουν καὶ σέ κεφαλονίτικα ψαροχώρια.
Στὸ Φισκάρδο. Στὴν Ἄσσο. Λυπήσου ἐκείνους ποῦ
δὲν ὀνειρεύονται.

Τοῦτα τὰ δίχτυα δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ
νετάρεις. Καὶ λίγη γνώση. Ἕνα ψίχουλο.
Φτάνει νὰ ξέρεις νὰ μετᾶς τὰ δάχτυλά σου,
ξαναρχίζοντας ἀπὸ τὰ τελευταῖα στὰ πρώτα.
Καὶ πίστη. Ἕνα κλωνί.

* Το ποίημα “[Στίχοι για τή ζωγραφική σου](#)” βρίσκεται στο βιβλίο του Πειραιώτη φίλου του Άγγελου Βογάσαρη, «Νίκος Καββαδίας».

** Το ίδιο ποίημα υπάρχει και στην «Αύγή», 15 Φεβρουαρίου 1977.

*** Γράφτηκε για την πρόσκληση - άφισα της έκθεσης ζωγραφικής της Σ. Κυπαρίση με χρονολογία 6 Μαρτίου 1971.

Ἐρωτικὸ γράμμα

Κοριτσάκι μου, Θαλασσωμένο ἀπόψε τὸ Αἶγαῖο.
Τὸ ἴδιο κι ἐγώ.
Χθὲς δὲν πρόλαβα νὰ καθίσω στὸ τραπέζι κι ἓνα τηλέφωνο
μὲ κατέβασε στὸ λιμάνι. Στις ἐφτὰ ποὺ σαλπάραμε, δὲν
μπορούσα νὰ περπατήσω ἀπὸ τὴν κούραση. Ἡ παρηγοριά μου
ἦταν ἡ «ῶρα» σου. Ἡ λύπη μου ὅτι δὲν κυβέρνησα οὔτε στιγμή
τὸ καταπληκτικὸ Θαλασσινὸ σκαρί, τὸ κορμί σου.
Ἀπὸ δαίλια καὶ ἀτζαμοσύνη σήκωσα τὸ κόκκινο σινιάλο τῆς Ἀκυβερνησίας.
Εἶδα χθὲς, πολλές φορές τὴν κοπέλα τῆς πλώρης:
Τὴ λυσίκομη φιγούρα νὰ σκοτεινιάζει, νὰ θέλει νὰ κλάψει.
Σὰ νὰ ἔχε πιστέψει γιὰ πρώτη φορά ὅτι πέθανε, ὁ Μεγαλέξανδρος,
ὅμως τὸ καρχηδόνιο ἐπίχρισμά του ἔμενε τὸ ἴδιο λαμπρό.
Μέ τὸ αὐτοκρατορικὸ κάλυμμά του. Κόκκινο τῆς Πομπηίας
Rosso romano, πορφυρὸ τῆς Δαμασκός.
Βελοῦδο ποὺ σκεπάζει ἱερὸ δισκοπότηρο.
Ὅστρακο ὠκεάνιο ἄλμυρό. Κρασί βαθυκόκκινο ποὺ δίνει
δόξα στὸ κρύσταλλο. Πληγὴ ἀπὸ κοπίδι κινέζικο.
Ἄστραπή. Βυσσινὴ ἡλιοβασίλεμα.
Λαμπάδα τῆς πίστες μου.
Ἄνοιχτὸ σημάδι τοῦ ἔρωτά μου
Ὅνειρο καὶ τροφή τῆς παραφροσύνης μου
Σὲ ἀγκαλιάζω.

ΚΟΛΙΑΣ

* Πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ὁ Νίκος Καββαδίας ἐρωτεύτηκε μία κοπέλα, τὴ Θεανῶ Σουνᾶ.
Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τὰ ὁποῖα ἔστειλε ὁ ποιητὴς στὴν κοπέλα.